

Jernej Popotnik:

Sanje.

Doma je bila iz doline Pake in je velikokrat pripovedovala Petru Mucu, da pojde v Ameriko, kadar bo velika. Peter Muc ji seveda ni verjel, samo smejal se ji je. Toda Olga je trdovratno zatrjevala, da pojde, pa naj jo stane, kar hoče. Peter Muc ji je nagajal z zapečka: »Prej bo naša muca v Ameriki kakor ti.« Nagajal je pa le gluhim stenam, ne pa Olgi.

Ko je minila zima in je nastopila pomlad, je zlezal Peter Muc z zapečka in se napotil na zeleno polje, ki se je razprostiralo za vasjo. Tam je sedel na trato in zavzdihnil:

»Oh, da bi bile že enkrat črešnje zrele!«

Peter Muc je namreč nadvse cenil črešnje.

Tedaj je zavzdihnili tudi Olga, ki se je pritihotapila za njim iz hiše.

»Oh, da bi bila že enkrat velika, da bi šla lahko v Ameriko!«

Peter Muc se je posmejal.

»Olga, ti si nepoboljšljiva! Bodi že enkrat tiho o tisti tvoji Ameriki in pojdi mi rajši natrgat zvončkov, ki jih imam tako rad!«

»Pojdiva jih skupaj trgati!« je poskočila Olga in ploskala z drobnimi rokami. »Tudi jaz jih imam rada, zvončke, da veš, ne samo ti!«

»No, pa pojdiva oba!« je odločil Peter Muc.

Šla sta v tihi, senčni dol pod vasjo, kjer se je vila v sencah stari-kavih vrh in nagnjenih jelš leno in počasi kakor sita kača temnozeleno Paka. Zvončki, visoki in beli, so v dolgi vrsti bingljali iz sočne trave in prijazno pozdravljali mlada prišleca, ki sta priskakljala do njih.

»Kako lepo!« je vzkliknila Olga.

»Tukaj bi si postavil hišo in bi nikamor ne šel...« je rekel Peter Muc. »Sedel bi pri oknu, jedel suhe hruške in gledal polže, ki prav tako počasi hodijo kakor ti, Olga, kadar ti je treba iti v šolo...«

»Že zopet mi nagajaš, Peterček!« se je razjzela Olga. »Zdaj ti pa povem, da komaj čakam, da bi šla v Ameriko!«

»In jaz komaj čakam, da bi že enkrat zlezal na črešnjo!« ji je odgovoril Peter Muc. »Zdaj pa glej, kako znam jaz plezati!«

In dečko se je naglo zasuknil in pričel plezati na smreko, ki je visoko in ponosno stala ob reki Paki. Kobacal je urno po deblu navzgor, se skrnil v gosto vejevje, pokukal za hip iz smrečine, potem se pa splazil še dokaj hitro naprej od veje do veje proti vrhu. Že blizu vrha je naenkrat pomolil svojo debelo glavo iz vejevja, in oči so mu žarele od veselja.

»Olga! Olga!«

Olga je trgala zvončke. Ko pa je začula glas Petra Muca, je pogledala naglo kvišku in se začudila:

»Tako visoko si se prikobacal? Kaj pa je tam?«

»Gnezdo sem našel,« je razložil dečko; »in v gnezdu so mladi ptiči.«

»Pusti ptiče in pojdi doli! Jaz sem lačna in grem domov!«

Peter Muc pa je rekel:

»Kajne, da znam dobro plezati, Olga? Ali vidiš, kako sem visoko! Ho, ho, to je lepo tukaj gori!«

Ko je priplezal Peter zopet nazaj, je imel hlače raztrgane in roke razprskane. Olga je rekla:

»No, zdaj pa le pojdiva domov! Zvončke sem že natrgala, pa lačna sem!«

Vrnila sta se domov na holm. Stara mati je čepela na pragu, imela na nosu velike, zaprašene očali, in je brala iz praktike. Gledala je na rdeče svetnike in ugibala, kdaj bo grmelo, kdaj se bo bliskalo, kdaj bo deževalo in kdaj snežilo.

»Jutri bo pa oblačno — tako kaže pratika!« je pokimala, odložila pratiko, jo zavila v rdečepikasto rutico, snela z nosa očali, popihala z njih prah ter vstala.

Peter Muc in Olga sta prišla do praga:

»Tukaj — zvončke sem vam prinesla, mamica!« je rekla Olga.

»Oh, zvončki, zvončki!« se je razveselila starka, ko je zagledala zvončke.

»Jaz vem pa za ptiče, mamica!« je povedal Peter Muc, »Splezal sem na smreko in sem našel gnezdo in v gnezdu ptiče...«

»Lepo, lepo!...« je pohvalila starka otroka. »Zdaj pojdimo pa kar jest.«

Obednica je bila široka in lepo pometena, tako da ni bilo nič smeti v njej. Miza je bila nizka in črvida. Dvoje lesenih, nagnitih klopi je viselo ob njej tik zida. Skozi odprto okno je pihal pomladanski veter proti veliki, s kuhanimi hruškami napolnjeni skledi, ki je stala na sredi mize. Muhe so že letale pod stropom. Skozi okno je pribrenčal debel, kosmat čmrlj in pičil Olgo na spodnjo ustno, ko je segla z roko po hruško. Olga je zaplakala. Rada bi se bila maščevala nad črnim hudobcem, toda čmrlj jo je še pravočasno odkuril iz izbe.

Obedovali so tiho, molče. Po obedu pa so šli spat na trato pod staro krivenčasto češpljo in so legli. Najprvo je malo zadremala stara mati, z zvončki v naročju. Za njo je tudi malo zadremal Peter Muc. Navsezadnje je pa zaspala Olga, ki jo je bolela od čmrljevega pika otekla ustna.

Zadremali in zaspali so pod češpljo in vsem se je sanjalo. Stari materi se je sanjalo o zvončkih. Petru Mucu pa so se prikazale v sanjah črešnje, vse lepo sveže, sladke in sočne. In tudi o ptičih se mu je sanjalo.

Najlepše sanje je pa imela Olga. Vozila se je v Ameriko na lepi, pisani ladji. Morje je bilo svetlo in mirno. Jadra so žarela v solncu — pihal je ugoden veter. Olga se je sprehajala po barki in prepevala pesmice o Jurčku, ki je šel na tuje, in o žabici, ki kvaka v mlaki. Mornarji, kosmati in bosonogi, so plezali po vrveh, capljali po krovu in govorili čuden

jezik, ki ga Olga ni razumela. Ko je bila ladja že sredi morja, se je zgodilo nekaj strašnega: z obrežja je priletel debel čmrlj in je pičil Olgo naravnost na spodnjo ustno. Olga je prestrašeno zakričala in se je zbudila.

»Uf, take sanje!« je zavzdihnila. »Zdaj pa že ne maram v Ameriko, da bi me pikali čmrlji!«

In pri tem je ostala.

Lucijan († J. Murn-Aleksandrov):

O naši Ninici.

Oj, ta Nina, naša pridna Nina!
Glejte jo, ves dan tam v koti
mirno, sključeno sedi in nihče
v delu njenem je ne zmoti.

Zdajle punico je položila
v postelj, mehko prerahljano,
uspavanko zraven je zapela
zanjo, revico zaspano.

Zdajle vzela škatlico je belo,
škatlico, nje žive sanje —
pa saj res je čez vso mero lepa,
in kar v nji je, ni vsakdanje.

Oj, kako je varno, varno vzela
ven iz nje — golobov parček,
za golobi slikano Marijo,
a za njo — ojoj! oltarček —

Pa spet pridno, neumorno pridno
Nina dela in popravlja,
zdira in nato še bolj pazljivo
delo težko to ponavlja.

Potlej pa, kako pobožno moli,
sklenjeni ima ročici,
nizko se priklanja pred oltarčkom,
v levi molek, križ v desnici . . .

Včasih le se Ninica utruji
in v pobožnosti zakima . . .
No, pa saj popolnosti na sveti
nihče, tudi ona nima.

No, pa saj na sveti vsakdo mora
odpočiti si od dela.
Pa bi Nina pri oltarčkih sama
tega delati ne smela?

